

DESIRE®

Jules Bennettová
Když zhasnou
světla...

JULES BENNETTOVÁ

KDYŽ ZHASNOU
SVĚTLA...

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

která žena by nechtěla potkat muže, ze kterého bude celá pryč, bude se jí točit hlava, bušit srdce a celé tělo bude mít jako v ohni... Vždyť takových mužů není mnoho. Mé hrdinky: Elise v povídce Když zhasnou světla..., Melody v romanci Jak lapit senátora a Jules v příběhu Co odhalí DNA však také tuší, že takoví přitažliví muži mohou znamenat i nebezpečí. Nebezpečí nejen pro klid duše, ale i pro kariéru a jejich podnikání. Ano s tím vším se budou muset mé hrdinky popasovat, a Vy jistě tušíte, že když už se jednou takový osudový muž objeví, nelze dělat nic jiného, než to všechno risknout...

Užijte si krásně četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Jules Bennetová

**KDYŽ ZHASNOU
SVĚTLA...**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
When the Lights Go Out...

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2022 by Jules Bennett
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9549-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9550-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9551-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Uměl si představit horší místo k návštěvě než starý zámek, z něhož udělali likérku. Rozlehlá kamenná stavba ležela v objetí mírně zvlněné krajiny v okolí městečka Benton Springs v Kentucky. Dům zde stál již dobrých dvě stě let a jeho historie byla stejně fascinující jako dámy, které ho obývaly.

Když Antonio před dvěma dny nasedal v Cadaqués ve Španělsku do svého soukromého tryskového letounu, aby se vydal vstříc kráse tohoto starého architektonického klenotu uprostřed nádherné zeleně, netušil, co od své cesty může čekat.

Místo mu silně připomínalo domov, a právě to byl kámen úrazu, protože právě od něj se snažil odpoutat. Jeho nejistota se, přesněji řečeno, netýkala ani tak půvabného a malebného pobřežního městečka, z něhož pocházel, jako dědictví, které se nad ním vznášelo. Zatím neměl nejmenší tušení, jak svým rodičům sdělí pro ně jistě zničující novinu, že nehodlá převzít rodinný podnik, který vybudovali... Ten měl původně převzít jeho bratr, avšak zásah osudu veškeré plány rodičů zmařil.

„Vy musíte být Antonio Rodriguez.“

Antonio přestal obdivovat překrásnou scenérii a málem zakopl, když před sebou spatřil něco neméně úchvatného. Rusovlásku, s níž si již dva měsíce

vyměňoval e-maily a která nyní se širokým úsměvem mířila přímo k němu.

„A vy budete Elise Hawthorneová,“ odpověděl srdečně.

Antonio se na schůzku dobře připravil. Nastudoval si vše potřebné nejen o likérce a nabídce pálenek, které zde vyráběli, ale zjistil si informace také o trojici dynamických žen, které za slavnou značkou Andělská pečeť stály.

Elise zastávala pozici generální ředitelky a spravovala i účty všech nejvýznamnějších zákazníků. Již nějakou dobu si psali a vždy mu přišla jako dokonalá, maximálně vstřícná profesionálka.

Nic z toho ho ale nedokázalo připravit na vlnu smyslnosti, která ho zalila v okamžiku, když jí poprvé pohlédl do očí. Kdo by to byl řekl, že želvovinové obroučky brýlí mohou být tak neuvěřitelně sexy.

Elise osud očividně vybavil nejen inteligencí, ale i krásou... což byly vlastnosti, které pro něj, pokud šlo o ženy, představovaly smrtelný koktejl. Okamžitě si připomněl, že když nyní neudrží svou náhle probuzenou touhu pod kontrolou, skončí se spoustou starostí, na které teď rozhodně nemá čas.

Což je ovšem škoda, pomyslel si lítostivě. Poznat Elisou Hawthorneovou i mimo pracovní prostředí by mohlo být více než zajímavé, a za jiných okolností by se něčemu takovému rozhodně nebránil.

Došla až k němu a podala mu ruku. „Moc mě těší, že vás konečně poznávám i osobně, pane Rodriguezi.“

„Jen Antonio,“ odpověděl a přijal nabízenou ruku.

Usmála se a její úsměv byl dráždivější než cokoli, co si jen uměl představit.

Společná fotografie tří sester na stránkách firmy sice stačila na to, aby nyní věděl, s kým má tu čest, ale bylo těžké na ní rozpoznat všechny detaily tváří.

Ženy stály před svým zámkem a o ten šlo fotografovi především. Trojice majitelek fotografii pouze doplňovala.

Nyní, když měl Elise před sebou, cítil, že ho její krása přímo ochromuje. Elise byla prostě nádherná.

Když jí stiskl ruku, okamžitě se mu zalíbil její měkký, ale pevný stisk, který svědčil o sebejistotě této krásné ženy. Ona prostě věděla, co chce. A ten úsměv... možná jeho pracovní výlet do Ameriky nebude tak úplně zbytečný a koneckonců malý flirt ještě nikoho nezabil, že?

Jen nesmí překročit jistou hranici, přemítal v duchu, a nesmí ztratit ze zřetele hlavní cíl, kvůli němuž se sem vydal. Tohle je poslední obchod, který uzavře, než se z rodinné firmy definitivně stáhne. Tuhle cestu dlužil nejen rodičům, ale i sobě, a měl by být schopný odsunout vlastní touhy stranou a soustředit se na to, aby do rodinného portfolia restaurací přinesl nové značky ze světa, jehož zastoupení v něm až dosud chybělo.

To bude ta snazší část jeho cesty. Křižovat Spojené státy, jezdit od likérky k likérce, od vinohradu k vinohradu, ochutnávat vzorky a seznamovat se s novými lidmi. Tahle práce ho nyní držela při životě. A právě proto neměl ani ponětí, co bude dělat, až s ní skončí.

Jeho současný život ovládal žal a on pokračoval dál pouze proto, že cítil vinu, závazek a povinnost. S jistotou však věděl, že nechce převzít řetězec luxusních restaurací, které jeho rodiče před několika desítkami let založili. Takto si zbytek svého života rozhodně nepředstavoval. Chtěl mít své vlastní cíle, vlastní sny... Netoužil po titulu, který měl sdílet se svým zesnulým dvojčetem. Nyní měl na starosti expanzi, kterou si rodiče naplánovali jako svůj poslední cíl. Portfolio restaurací měly doplnit klasické hospody, a právě pro

ně nyní sháněl odpovídající nabídku luxusních bourbonů a ginů. To mu vyhovovalo.

Kdyby Paolo nezemřel...

Celý svůj život cestoval. Bavilo ho poznávat nové země a nové kultury. Nikdy netoužil po tom být upoután na jednom místě. Řízení celé firmy nebylo nic pro něj. Zpočátku byl přesvědčený, že dokáže naplnit představy, které do něj jeho rodiče vkládali, a že bude takový syn, jakého v něm teď potřebovali mít.

Také si myslel, že to dluží Paolovi, a tak byl ochotný nechat svoje touhy a sny stranou, a doufal, že se mu nějakým zázrakem podaří vpravit se do role, kterou pro něj připravili. Žádný zázrak se ale bohužel nekonal.

A čím déle v sobě tyto pocity potlačoval, tím více se mu zajídalo všechno, co mělo něco společného s rodinným podnikem. Dokončí tuhle cestu a bude si muset s rodiči vážně promluvit o tom, jak nerealistická je vize, kterou si pro něj vysnili.

Rodina pro něj byla vším. I proto ho děsilo, že svým rozhodnutím odejít z rodinného impéria zlomí svým rodičům srdce. Jak jim to může udělat? Těší se, že konečně odejdou na penzi a předají plody své celoživotní práce svým dětem. Přesněji řečeno je měli předat Paolovi. Jenže Paolo už není, a to poslední, co si Antonio kdy přál, bylo se oženit... ať už se ženou, nebo s firmou. Miloval svobodu a po bratrově náhlé smrti si ještě více uvědomil, že chce žít tak, jako by každý den byl jeho poslední.

Jenže pocit viny kvůli tomu, že právě on přežil, ho přivedl na cestu, na níž se nyní pokoušel naplnit spíš sny svých rodičů než svoje vlastní.

„Andělská pečeť vypadá ve skutečnosti mnohem imponantněji než na internetu,“ přiznal a znovu přešel nádherné okolí obdivným pohledem.

Její úsměv byl náhle ještě o poznání vřelejší. Jaká škoda, že si sem opravdu nepřijel hrát.

„Děkuju,“ odpověděla a bylo zřejmé, že ji jeho pochvala upřímně potěšila. „Zámek postavili na konci devatenáctého století, a i když od té doby samozřejmě prošel několika úpravami a renovacemi, původní stavba zůstala zachována. Přibližně před sto lety zde přibylo pár pomocných staveb, ale ty jsou pořád jako nové a krásně sem zapadají. Jsme docela hrdé, co se nám podařilo vytvořit.“

„A to je určitě oprávněný pocit,“ souhlasil.

Elise ukázala na kamennou pěšinku k zámku. „Dnes je tak krásně. Nechcete si nejprve prohlédnout naše venkovní prostory?“

„Jsem vám plně k službám,“ uklonil se s přehnanou obřadností. „Ukažte mi všechno, co máte.“

Elise sebou trochu trhla a přizvedla obočí a on si uvědomil, že si jeho slova může vykládat úplně jinak a že zněla poněkud nepatřičně.

Nic ale neřekla, pouze přikývla. Měl by si dávat větší pozor, napomenul se v duchu. Sotva se potkali a není dobré ji proti sobě ihned popudit. Už jenom proto, aby si hned v začátku nezkazil šanci zažít něco opravdu báječného, i když s žádným flirtem na své cestě doposud nepočítal. To ovšem nevěděl, že se ocitne tváří v tvář tak dokonalému pokušení.

„Ráda se také občas dostanu ven z kanceláře, takže můžeme začít hned tady.“ Ukázala rukou kolem sebe v širokém oblouku zahrnujícím rozlehlé pozemky kolem. „Jak už jsem říkala. Zámek je z konce devatenáctého století. Zbudovala ho jistá skotská rodina, která se sem přestěhovala v roce 1845 a během několika let si vybudovala dokonalou repliku svého starého rodinného sídla. Nezapomněli ani na padací most, který stále udržujeme a který jsme si úplně zamilovali.“

Zatímco mluvila, Antonio se snažil soustředit na její slova a zázemí úspěšné rodinné likérky. Pohled na Elise však sváděl jeho myšlenky i úvahy zcela jiným směrem. Líbil se mu i její přízvuk. Vlastně celý její hlas. Přišel mu tak dráždivě smyslný. Američanky ho vždy fascinovaly. Byly sebevědomé, dynamické, šly si za svým a nestyděly se za to. Antonio nebyl ve Státech poprvé a několikrát si zde našel i milenku. Tahle cesta ale byla jiná. Tu podnikal pro blaho rodinné firmy, jíž se cítil být zavázán, a především kvůli sobě, aby si zmapoval obchodní příležitosti, kterým by se v budoucnu mohl věnovat už jen on sám.

Takže dokud bude v Benton Springs, žádné laškování s krásnou majitelkou rodinného lihovaru.

Elise Hawthorneová byla jednoznačně žena, s níž by se rád intimně sblížil, aby si svůj čas zde trochu zpříjemnil. A pořád cítil potřebu dát svému nutkání volný průběh. Prostě to měl v genech... a s tím už teď těžko něco nadělá. Takhle z ničeho nic, že? Přírozenost je přirozenost.

„Kdy jste s výrobou pálenek vlastně začali?“ zajímal se a následoval jí po pěšině vedoucí kolem zámku.

Elise se zastavila a obrátila se k němu tak, že mu nyní pohlížela přímo do obličeje. „Měly jsme to tady se sestrami už od mala moc rády. Scházely jsme se tady po škole s kamarádkami, pořádaly na zahradě víkendové mejdany... A pak, před sedmi lety, byl zámeček najednou na prodej a my hned věděly, co musíme udělat. Jako by nám najednou všechno zapadlo.“

„A tak jste to udělaly,“ usmál se.

„Kromě toho,“ pokračovala, „existuje snad lepší místo, kde začít s výrobou pálenek než Kentucky? Zámek je sám o sobě atrakcí, a tak jsme mu vdechly nový život. Nebo, přesněji řečeno, vrátily jsem mu ten starý. Kdysi dávno se tu už pájilo, ale prohibice

výrobu ukončila a po ní už se nikdy nerozjela. Původní majitel tady žil až do konce devadesátých let, ale pak zemřel a dům zůstal prázdný a chátral, než jsme ho koupily my. Chtěly jsme propojit staré s novým, vytvořit zde něco unikátního, co nikde jinde není.“

„A tohle jedinečné zcela určitě je,“ přikývl s upřímným obdivem v hlase.

„Napadlo nás, že bychom mohly v zámeckých prostorách i v zahradě pořádat svatby, abychom využily romantický potenciál tohoto místa, i když tak daleko jsme se zatím nedostaly.“

„To vůbec není špatné,“ přikývl uznale a pozorně si ji prohlížel. Tahle žena působila jako dokonalé ztělesnění profesionality, ale pod tou naleštěnou fasádou se nepochybně ukrývaly další zajímavé úrovně, o tom nepochyboval. A napadlo ho, kolik z nich dokáže během svého krátkého pobytu odhalit.

„Zmínila jste se o sestřích. Viděl jsem na internetu vaši společnou fotografii a jste každá úplně jiná.“

Elise se pobaveně usmála. „To tedy určitě jsme, ať už vzhledem, nebo povahou. Ale vyrůstaly jsem spolu. Tedy přesněji řečeno nás společně adoptovali, když jsme byly ještě malé. Ale máme k sobě blíž, než kdybychom byly pokrevně příbuzné. Já jsem nejstarší, pak je tu Delilah a nejmladší Sára. Říkají, že jim tak trochu šéfuju, ale to bude tím, že jsem nejstarší a vždycky jsem je měla tak trochu na starosti.“

Nemohl si nevšimnout změny jejího hlasu, který náhle nabyl na vřelosti, a jejích rozzářených očí, ze kterých byla patrná láska k jejím sestřím. Pociťl bodnutí závisti. Jeho bratr, dvojče, Paolo zemřel na meningitidu, když jim bylo třináct.

Bratrova smrt všechno změnila. Neměl nic, čeho by s bratrem společně dosáhli, čím by se mohl nyní pochlubit jako Elise.

Dospíval prakticky jako jedináček a veškeré naděje jeho rodičů se nyní se vši jejich tíživostí upíraly na něj a on si s postupem let uvědomil, že je nejspíš nedokáže naplnit. Převzít po odchodu rodičů na penzi celou firmu byla představa, s níž se nikdy nedokázal srovnat. Jeho touha po svobodě začala hned po Pao-lově smrti a nepotřeboval ani chodit k psychiatrovi, aby pochopil, jak spolu smutek po bratrovi a náhlá potřeba volnosti souvisí. Prostě potřeboval zmizet z prostředí, v němž se pro něj ukrývalo tolik bolestných vzpomínek. Když pak začal cestovat, došlo mu, že mu cestování umožňuje alespoň na chvíli zapomenout. A uniknout tak bolesti, která se usídlila v jeho srdci.

Rodina pro něj ale i nadále znamenala všechno. I proto své přání opustit rodinný podnik před rodiči tak dlouho skrýval. Jenže řídit řetězec restaurací prostě nebylo to, co by chtěl v životě dělat. Nechtěl je však zklamat, a proto potřeboval solidní plán, který jim přednese. Do té doby může o nějakém odchodu pouze tajně přemýšlet. Rodiče si nezaslouží, aby se jen tak sbalil a nechal všechny starosti na nich, obzvláště když ví, že by se již rádi odebrali na zasloužený odpočinek. Potřebují ale firmu předat někomu, kdo pro ni bude ochotný žít a dýchat tak, jako to dělali oni.

„Myslím, že jste do světa bourbonu vpadly jako velká voda,“ složil jí kompliment. „Tohle je typicky mužská branže a najednou se v ní zjeví tři krásné ženy a vysvětlují mužům, co mají pít. Média jsou z vás úplně bez sebe.“

Úsměv na její tváři se ještě rozšířil. „To možná jsou, ale zatím nás zahrnují spíš pochybnostmi, takže se musíme pořádně snažit. Ale je rozhodně zábava sledovat, jak i staří novinářští pardálové přiznávají, byť hodně neradi, že tady něco máme.“

Antonio se zasmál. „Rozhodně jsem se vás nechtěl nijak dotknout, i když jsem také muž. Ve skutečnosti jsem z toho, co jste tady dokázaly, upřímně nadšený a vlastně nemám slov. Nejenže jste přišly s naprostou luxusní whiskey a k tomu i ginem, o kterém každý pije samou chválu. A celý svět už s napětím čeká, až odhalíte svoji první desetiletou.“

„Já sama jsem spíš na gin,“ přiznala se, „takže děkuji za uznání. Na náš bourbon jsme opravdu pyšní. Na představení naší desetileté whisky se sem již sjíždějí nákupčí i novináři z celého světa. Jsme ale přesvědčené, že si takový rozruch plně zasloužíme, protože naše výrobky mohou směle konkurovat těm nejlepším zavedeným značkám. Rozhodně se jich nebojíme.“

Antonio zalitoval, že se nedostal do první elitní skupiny pozvaných, o níž tu mluvila, ale třeba mu bude tento osobní kontakt jeden na jednoho ještě užitečnější. Koneckonců má teď tuhle krasavici sám pro sebe a nemusí se o ni s nikým dělit. Což rozhodně nechtěl.

Došli k zadnímu vchodu do budovy a Elise vyfukala vstupní kód. Dveře se otevřely a ona mu ukázala rukou dovnitř. „Je to sice starý zámek, ale vybavený tou nejmodernější technikou a zabezpečovacím systémem. Až po vás.“

Jakmile prošel dovnitř, ovanul ho pocit domova. Nedokázal svůj pocit přesně popsat, ale tenhle starý zámek ho opravdu přenášel zpátky do Cadaqués. Své rodné městečko miloval. Jeho úzké, křivolaké uličky svažující se k moři, krásnou zvlněnou krajinu kolem. Cadaqués bylo nejen nabitě historií, která mu dodávala ducha, ale pořád v něm pobývaly generace rodin, které zde žily již po staletí a přispěly a stále přispívaly k jeho prosperitě. Možná právě proto si jako první zastávku na svém americkém turné vybral

Andělskou pečeť a přilehlé městečko. Dokázal si tu sám sebe představit a jeho pocit ho nezklamal. Cítil se tu vítán.

„Myslím, že docela chápu, proč ten svůj zámek všechny tak milujete,“ pronesl, když stanula po jeho boku. „A proč jste ho tak moc chtěly koupit a vdechnout mu nový život.“

„A to jste zatím pořád nic neviděl,“ usmála se pobaveně. „To nejlépejší si šetřím na konec.“

Odtrhl oči od vysokých stropních trámů a upřel pozornost opět na Elise, která již čekala, aby mohla pokračovat. A zase ucítil to samé. Závan smyslnosti, jako když ji spatřil úplně poprvé. Tím myslel ve skutečnosti, ne na společné fotografii se sestrami, protože tam její kouzlo nepůsobilo rozhodně tak, jako když tu nyní stála přímo před ním. Nyní měl pocit, jako by ho k sobě přitahovala nějakou nezadržitelnou silou.

„Kolik prohlídek tady provádíte?“ zajímal se.

„Přibližně deset za den,“ odpověděla. „Snažíme se provádět pouze malé skupinky návštěvníků. Je to intimnější a lidé mají pocit, že se jim dostává VIP zacházení. Sice docela překotně rosteme, ale byly bychom rády, kdyby si tu všechno uchovalo svůj maloměstský šarm a přátelskou atmosféru.“

„Nemyslel jsme kolik prohlídek celkem, ale kolik jich provedete vy sama?“

Překvapeně zamrkala, jako by ji jeho otázka skutečně zaskočila. „No, ehm... já vlastně nikdy sama neprovádím. Když jsme začínaly, tak jsme se se sestrami střídaly, ale to jsme měly tak jednu prohlídku denně. Pak jsme se pomalu rozjely a najaly jsme si na to studentky z městečka. V městečku je vysoká škola, takže si vybíráme dívky z nižších ročníků. Mají ještě čas a jsou plné nadšení. Než začnout, naučíme je všechno o historii zámku, o našem podniku i o tom,

jak se taková pálenka vlastně vyrábí. Lidé jsou z nich nadšení.“

Antonio se již opravdu nemohl dočkat, až si prohlédne i zbytek tohoto úžasného zámku a dozví se víc o tom, jak jejich byznys vlastně funguje, ale stejně tak se toužil dozvědět víc i o této fascinující ženě. Když se bude dál vyptávat, třeba nakonec odhodí svoji profesionální masku s prozradí mu i něco osobního.

Přistoupil blíž k ní, aniž si uvědomil, co dělá. Rozhodně ale nelitoval, ani se nemínil omlouvat.

„Veřejnost tím ale přichází o vaše kouzlo a krásu. To vás by měli vidět především.“

Pokrčila rameny, jako by nevěděla, co na jeho lichotku říct. Rudé vlasy jí přitom sklouzly z ramene a on bojoval s naléhavou touhou k nim vztáhnout ruku a potěšit se jejich hebkostí.

Bože, tohle už opravdu zavání průšvihem, uvědomil si. A to je teprve první den jeho velké poznávací cesty. Jak to tady chce přežít několik týdnů?

Na poznání Andělské pečeti si vyhradil týden, pak se přesune k dalším likérkám v okolí, ale stále bude bydlet v městečku. I nadále bude vystaven pokušení z její blízkosti. Nebyl si vůbec jistý, nakolik se mu tato situace zamlouvá.

Elisa naklonila hlavu do strany. „Snažíte se se mnou flirtovat?“

Antonio se nedokázal ubránit úsměvu. To je ta americká přímočarost, která ho tolik fascinovala. „Jenom snažím? Tak jestli se musíš ptát, tak mi to asi moc nejde a měl bych přidat.“

Pokrčila obočí, jako by se ho chystala usadit do patřičných mezí, ale jemu její pohled přišel neuvěřitelně sexy a rozhodně nekrotil jeho zjitřené vášně, spíše naopak. „To jste sem přijel, abyste tady se mnou laškoval?“ vrátila ho do reality nepříjemným dotazem.

„Ne. Přijel jsem, abych do Cadaqués přivezl